



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **D. M.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2013, č. j. KUOK 75448/2013, sp. zn. KÚOK/72216/2013/ODSH-SD/7471,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 2. 9. 2013, č. j. KUOK 75448/2013, sp. zn. KÚOK/72216/2013/ODSH-SD/7471, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč k rukám právní zástupkyně JUDr. Ireny Wenzlové, advokátky se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, (dále též „správního orgánu prvního stupně“)

ze dne 4. 7. 2013, č. j. PVMU 82566/2013 16a, sp. zn. OZ2 1667/2013 Hu a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 5. 2013 v 10:29 jel jako řidič motorového vozidla, reg. zn. po rychlostní komunikaci R46 ve směru, kde mu byla v prostoru km 29 naměřena rychlost jízdy 159 km/hod, přičemž v daném úseku byla dopravní značkou B 20a povolena maximální rychlost 100 km/hod, čímž překročil po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 % rychlost jízdy mimo obec o 54 km/hod. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a podle ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobou doručenou dne 4. 11. 2013 Krajskému soudu v Ostravě a usnesením ze dne 13. 11. 2013, č. j. 76 A 33/2013-30 postoupenou Krajskému soudu v Brně žalobce s poukazem na odbornou literaturu namítal, že pokud žalovaný v rozhodnutí uvedl, že správní řád nezná rekognici jako důkaz, zatížil své rozhodnutí zjevně nesprávnou správní diskrecí, která v důsledku vedla v porušení práva na spravedlivý proces. Účelem provedené rekognice mělo být prokázání skutečnosti, že žalobce v daném případě na místě nebyl, a že došlo ke zneužití jeho jména a dokladů.

Dále žalobce značně obsáhlým způsobem s odkazy na četnou judikaturu a literaturu brojil proti zákonnosti provedeného dokazování.

V první řadě namítal, že dokazování ve smyslu ust. § 51 a násl. správního řádu nebylo vůbec provedeno. Pouhým soupisem pramenů důkazů bez jejich objektivního zkoumání bylo podle žalobce porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Správní orgány dospěly nekriticky k tomu, že přestupek je průkazně zadokumentován, aniž by bylo provedeno dokazování ohledáním prostřednictvím důkazních prostředků. Správní orgány žádné důkazy neprovedly, listiny nečetly a jejich obsah nebyl zaznamenán do protokolu. Rovněž nebylo provedeno ohledání fotografie měřeného vozidla se záznamem toho, co je z fotografie patrné, čímž bylo porušeno právo žalobce se vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Žalobce namítal, že nebyl ohledán samotný originální pramen důkazu – digitální záznam. Namítal, že správní orgány nezjišťovaly okolnosti ve prospěch žalobce jako obviněného, jelikož nijak nezkoumaly, zda došlo k falzifikaci důkazu, která je možná i vadou přístroje,

kdy k fotografii mohou být přiřazeny jiné údaje o rychlosti. Žalobce popíral, že by jel naměřenou rychlostí.

Žalobce namítal, že se v průběhu řízení neměl možnost seznámit s návodem k obsluze měřícího zařízení, přičemž tento důkaz je nutným k prokázání či vyvrácení skutečnosti, zda měření bylo provedeno v souladu s tímto návodem. Nevyslechnutím svědka, ač byla použita jeho písemná výpověď, bylo podle žalobce porušeno právo nechat dát vyslechnout svědka a klást mu otázky. Pochybení spatřil žalobce rovněž v tom, že správní orgány vycházely z úředních záznamů policie a neprovedly důkaz výslechem svědků – policistů.

Žalobce dále namítal, že v řízení nebyl proveden důkaz o tom, které vozidlo bylo vlastně měřeno. Již z fotografie je podle žalobce patrné, že byl opakovaně porušen návod k použití měřícího zařízení, které činí měření zcela vadným. Takový důkaz je potom nezákonným, resp. falzifikovaným důkazem. Konkrétní pochybení spatřuje žalobce v nesprávném úhlu měření (dle návodu k použití má být úhel radaru nejvýše 22°s korekcí max. 0,5; z obrázku je patrné, že úhel byl kolem 40-45°), v tom, že uprostřed snímku je nákladní vozidlo jedoucí v protisměru, tedy bylo měřeno toto vozidlo nebo došlo k odrazům paprsků a tímto k deformaci měření, jelikož radary dopplerovského principu vylučují přesnost měření, pokud se v měřícím svazku a jeho blízkosti nacházejí další jedoucí vozidla či ocelový střed vozidel; v tom, že nebyl dodržen odstup od měřeného vozidla, a že byl překročen limit úhlu měření stanovený manuálem výrobce. Žalobce namítal, že ze záznamu o přestupku nevyplývá, kdo zařízení nastavil, zda tak učinila osoba k tomu proškolená, zda měření provedl policista, zda přístroj fungoval správně, zda byla dodržena podmínka, že měření musí být provedeno v přímém úseku. Ze všech důvodů má žalobce za to, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Jelikož podle ověřovacího listu může být rychloměr jako stanovené měřidlo použito jen za dodržování návodu k obsluze, a jelikož správní orgán neprovedl zkoumání souladnosti uvedených aspektů s návodem, zatížil dokazování a celé řízení nezákonností.

Žalobce považuje za absurdní, pokud správní orgány žalobci zatajily důkazy (výslech svědků, návod k použití), ke kterým se nemohl kvalifikovaně vyjádřit, a následně je mu vytýkáno, že „obviněný nedokládá žádné faktické skutečnosti“.

Žalobce má za to, že měření musí být provedeno způsobilou osobou a zařízení musí být nastaveno autorizovanou osobou, přičemž i odborný zásah nezpůsobilou osobou nelze uznat jako zákonný důkaz. Stejně tak i odborně způsobilá osoba může provést neodborný zásah, jehož důsledkem může být vadné měření. Podle žalobce tak nedošlo k prokázání skutku, ale k jeho nepřipustnému presumování.

Další pochybení spatřil žalobce v tom, že ve věci byla nepřipustně vydána dvě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v téže věci. Výrok vyhlášený ústně nadto není souladný s výrokem rozhodnutí doručeného písemně.

Pokud žalovaný žalobci vytýkal, že pochybení v měření rychlosti neuplatnil na místě měření, ale až v odvolacím řízení, žalobce zdůraznil, že nebyl nijak poučen o jeho právech. Nadto namítal, že jako obviněný nebyl povinen se z ničeho vyvíňovat, ale naopak bylo na

státních orgánech, aby vinu prokázali. Správní orgány tak zneužily práva žalobce k neposkytování součinnosti v argumentaci in malam partem namísto uplatnění zásady in dubio libertate. Žalobce se neztotožnil ani s tvrzením, že měření probíhalo v automatizovaném režimu. Podle něj nejde o měření automatické, ale poloautomatické, kde je nutná manipulace s měřícím zařízením, což musí provést osoba proškolená k daným úkonům.

Žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně se nevypořádal s jeho vyjádřením zaslaným správnímu orgánu prvního stupně, ačkoli toto bylo správnímu orgánu doručeno před vydáním rozhodnutí ve smyslu ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu (tj. před 10. 7. 2013). Neobstojí argumentace žalovaného, že správní orgán podání obdržel až poté, co rozhodnutí bylo vyhotoveno. Žalobce namítal, že postupem správního orgánu prvního stupně bylo žalobci znemožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Pochybení žalobce spatřuje i v tom, že žalobci nebyla stanovena na jeho žádost žádná lhůta k přípravě podkladů, což nebylo možné učinit v průběhu jednání. Pokud správní orgán zamítl žádost žalobce o poskytnutí lhůty k prostudování spisu, popř. k přípravě dalších návrhů s ohledem na možné průtahy a neekonomičnost, žalobce zdůraznil, že rychlost řízení nesmí být na újmu jiných požadavků práva na spravedlivý proces. Žalobce nadto namítal, že správním orgánem nebyl ani poučen o právu nahlížet do spisu v předvolání k ústnímu jednání, a že takto učiněno bylo až při ústním jednání. Správní orgán tímto zamítl jakoukoli možnost se písemně vyjádřit v přiměřené lhůtě. Jelikož se správní orgán prvního stupně nezabýval námitkami a návrhy žalobce, jeho rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné.

Z uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto navrhl soudu, aby rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 7. 3. 2014 uvedl, že právní zástupce se rozsahem žaloby snažil navodit dojem, že přestupkové řízení bylo vedeno v rozporu snad s veškerými právními předpisy. Ze spisového materiálu podle žalovaného vyplývá, že přestupkové řízení proběhlo zcela standardně se zachováním všech práv žalobce. Pokud žalobce svá práva nevyužil, nemůže tuto skutečnost dávat k tíži správnímu orgánu. Zadokumentování přestupku proběhlo podle názoru žalovaného standardním způsobem, který nebyl dosud žádným způsobem zpochybněn. Provedené dokazování včetně jednotlivých důkazů nelze zpochybnit snahou o dehonestaci správního orgánu teoretickými úvahami obecného rázu vytrženými z nálezů Ústavního soudu, příp. rozsudků Nejvyššího správního soudu. Žalovaný zdůrazňuje, že rozsah dokazování byl učiněn v rozsahu, který se i Nejvyššímu správnímu soudu v obdobných případech jeví jako dostatečný (viz rozsudek sp. zn. 7 As 18/2011). Žalovaný trvá na názoru, že správní řízení proběhlo zcela v souladu se správním řádem, včetně dokazování a vyhodnocení jednotlivých důkazů.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce zcela setrval na své žalobní argumentaci.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, dopravního inspektorátu Prostějov ze dne 5. 6. 2013, oznámení přestupku sepsané na místě s podpisem řidiče ze dne 14. 5. 2013, úřední záznam ze dne 14. 5. 2013, záznam o přestupku – výstup z měřicího zařízení RAMER 7CCD č. 000021 ze dne 14. 5. 2013 10:29:28 hod. se snímkem vozidla reg. zn. a se záznamem rychlosti 159 km/hod, dále ověřovací list č. 199/12 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem AMS K22 dne 14. 9. 2012, s platností do 13. 9. 2013, z něhož vyplývá, že Silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD, výrobní číslo 178/94 byl ověřen a lze jej používat pro měření rychlosti, fotodokumentace ze silniční kontroly. Součástí spisového materiálu je také výpis z evidenční karty řidiče žalobce.

Dne 19. 6. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 4. 7. 2013 v 08:30 hod. Ústní jednání proběhlo dne 4. 7. 2013 v nepřítomnosti žalobce, za účasti jeho zmocněnce Ing. M. J. a v jeho průběhu došlo k provedení dokazování listinami, které byly součástí správního spisu. Zmocněnec žalobce v rámci svého vyjádření k věci požádal správní orgán o lhůtu na rozmyšlenou s tím, že je třeba se seznámit se všemi podstatnými okolnostmi souvisejícími se spáchaným přestupkem, a současně požádal o kopii spisového materiálu. Správní orgán pořídil zmocněnci žalobce kopii spisu. Odročení jednání správní orgán nepřipustil, neboť by docházelo k průtahům řízení a nezanedbatelná je i zásada ekonomičnosti.

Dne 4. 7. 2013 správní orgán prvního stupně vyhotovil rozhodnutí č. j. PVMU 82566/2013 16a, sp. zn. OOOZ 1667/2013 Hu, přičemž ze správního spisu není zřejmé, kdy bylo rozhodnutí vypraveno. Dne 4. 7. 2013 v 15:55 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno elektronické podání zaslané z elektronické adresy, a to bez zaručeného elektronického podpisu. Dne 10. 7. 2013 bylo toto podání potvrzeno doručením elektronického podání se zaručeným elektronickým podpisem. Proti rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce včasné odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 9. 2013, č. j. KUOK 75448/2013, sp. zn. KÚOK/72216/2013/ODSH-SD/7471, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

Pokud žalobce namítal, že v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně došlo k porušení jeho práva na obhajobu, jelikož mu nebyla poskytnuta požadovaná lhůta k vyjádření se k okolnostem případu a k podkladům rozhodnutí, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Z ust. § 36 odst. 3 správního řádu sice vyplývá povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, zákonem však není dána forma, jakou tak musí učinit. Z citovaného ustanovení nevyplývá povinnost správního orgánu stanovit účastníkovi lhůtu k realizaci tohoto procesního práva. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl s dostatečným časovým předstihem předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 4. 7. 2013, jehož se zúčastnil zmocněnec žalobce. Právě na tomto jednání měl přitom žalobce, resp. jeho zmocněnec možnost uplatnit své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nic mu tedy nebránilo se na ústní jednání připravit, například nahlédnutím do spisu, popř. pořízením kopie. V průběhu ústního jednání byl zmocněnec žalobce se spisem seznámen, požádal o pořízení jeho kopie, a bylo mu rovněž umožněno se vyjádřit k provedeným důkazům. Skutečnost, že zmocněnec žalobce této možnosti nevyužil a na ústním jednání se k podkladům rozhodnutí nijak nevyjádřil, nelze přičítat k tíži správnímu orgánu, který svou povinnost ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu splnil.

Důvodnou soud neshledal ani námitku, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu zákazu dvojího rozhodování, jelikož ústní jednání mělo být vedeno se zmocněncem žalobce jako se samotným obviněným, zatímco v písemném rozhodnutí je jako obviněný označen žalobce. Jak žalovaný zcela správně uvedl, byť v podpisové doložce v závěru protokolu o ústním jednání je zaznamenáno „..... – obviněný“, z celkového kontextu protokolu je zcela zřejmé, že s Ing. M. J. bylo jednáno výhradně jako se zmocněncem obviněného. Ani chybné označení v místě podpisu zmocněnce proto nezpůsobuje žádné pochybnosti o tom, kdo byl v řízení obviněný a kdo zmocněnec. Nadto ani konstatování o vině obviněného z přestupku v závěru ústního jednání nelze považovat za vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 71 odst. 2 správního řádu.

Pochybení však soud shledal v tom, že se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nevypořádal s vyjádřením žalobce označeném „Vyjádření k řízení“ ze dne 4. 7.

2013 zaslaným správnímu orgánu po skončení ústního jednání. Jak vyplývá ze správního spisu, vyjádření žalobce bylo správnímu orgánu doručeno elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu dne 4. 7. 2013 v 15:55 hod. Jelikož předmětné podání bylo do 5 dnů potvrzeno podáním se zaručeným elektronickým podpisem, lze mít za to, že datum doručení vyjádření (4. 7. 2013) zůstalo zachováno. Podle ust. § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, podle ust. § 36 odst. 2 potom mají účastníci právo vyjádřit své stanovisko. Žalovaný nečiní sporným, že správní orgán prvního stupně vyjádření žalobce ze dne 4. 7. 2013 ve svém rozhodnutí nezohlednil, argumentuje však tím, že správní orgán předmětné podání obdržel fakticky až poté, co vyhotovil rozhodnutí ve věci, a že v době rozhodování mu tedy nemohly být přdestírané skutečnosti známy. Tento právní názor však nemůže obstát. Žalobce jako účastník řízení měl právo se k věci vyjadřovat po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, přičemž vydáním rozhodnutí se podle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám. Okamžik, kdy rozhodnutí bylo vyhotoveno, tedy není v tomto kontextu rozhodující a podstatný je pouze okamžik předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. Z dokumentů, které jsou součástí správního spisu, není možné s jistotou určit, jaký den bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně předáno k poštovní přepravě, jelikož na rozhodnutí není vyznačeno spojení „Vypraveno dne“, na základě doručenek (dle nichž byla zásilka doručovaná žalobci uložena a připravena k vyzvednutí 11. 7. 2013 a zásilka doručovaná zmocněnci žalobce dne 12. 7. 2013) však nelze předpokládat, že by k vypravení došlo již dne 4. 7. 2013 (což žalovaný ostatně ani netvrdí), a naopak lze s ohledem na běžnou dobu doručování písemností poštou dovodit, že k vypravení došlo kolem dne 10. 7. 2013, jak tvrdí žalobce v žalobě. Pokud tedy vyjádření žalobce bylo správnímu orgánu doručeno dne 4. 7. 2013, tj. v době, kdy rozhodnutí ještě nebylo předáno k doručení, byť by již bylo vyhotoveno, byl správní orgán povinen se s tímto vyjádřením v rozhodnutí vypořádat. Jestliže tak neučinil a vyjádření ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nezohlednil, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které nepochybně mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Neobstojí ani argumentace, že námitky žalobce uplatněné v tomto vyjádření ze dne 4. 7. 2013 byly vypořádány následně odvolacím orgánem, takovýto postup je totiž v rozporu se zásadou dvojinstančnosti řízení.

Ačkoli toto procesní pochybení správního orgánu prvního stupně je podle názoru soudu takového charakteru, že by samo o sobě postačovalo ke zrušení napadeného rozhodnutí, soud se zabýval rovněž námitkami zpochybňujícími zjištěný skutkový stav, resp. zákonnost provedeného dokazování.

Pokud žalobce namítal, že osobou, která byla na místě přestupku, nebyl on, ale jiná osoba, za účelem čehož bylo nutné provést rekognici, soud má stejně jako správní orgány za zcela nepochybné, že osobou, která byla řidičem vozidla, a s níž probíhala následná silniční kontrola, byl právě žalobce. Ze správního spisu je zřejmé, že kontrolovaná osoba se na místě přestupku prokázala řidičským a občanským průkazem na jméno žalobce, přičemž silniční kontrola byla i fotograficky zadokumentována. Tvzení, že v daném případě došlo ke zneužití jeho jména a dokladů, žalobce nepodkládá žádnými důkazy, a toto soud považuje za zcela účelové. Pokud by skutečně vozidlo měla řídit jiná osoba než žalobce, považoval by soud za

přirozené, že by se jednalo o první skutečnost, kterou by žalobce jako obviněný z přestupku před správním orgánem namítal, což v daném případě nenastalo. Provádění rekognice či jiných důkazů za účelem zjištění, která osoba byla řidičem vozidla, proto soud považoval za zcela nadbytečné.

Důvodnou soud neshledal ani námitku, že v průběhu řízení nebylo provedeno dokazování. Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla (§ 18 odst. 1 a 2 správního řádu).

Ze správního spisu je zřejmé, že dokazování v daném případě proběhlo v souladu s těmito zákonnými ustanoveními. Ze spisu zřetelně vyplývá, že dokazování bylo provedeno při ústním jednání dne 4. 7. 2013 za účasti zmocněnce žalobce, o jehož průběhu byl sepsán řádný protokol. V protokolu jsou řádně označeny jednotlivé důkazní prostředky včetně toho, jaká zjištění z nich vyplývají. Z tohoto hlediska proto soud nemá k průběhu dokazování výhrady.

Namítal-li žalobce, že nebylo provedeno ohledání originálního pramene důkazu – digitálního záznamu fotografie, soud má za to, že správní orgán nepochybil, jestliže provedl důkaz fotografií jakožto výstupem z digitálního záznamu uloženého na pevném disku radarového měřiče (srov. shodně k totožné námitce rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. února 2014 č. j. 4 As 118/2013-61, bod 43, rozsudek ze dne 29. května 2014 č. j. 10 As 25/2014 - 48, bod 21, či rozsudek ze dne 27. února 2014 č. j. 4 As 118/2013-61, bod 43). Ze spisu nevyplývá žádná skutečnost, která by údaje na fotografii, resp. její věrohodnost, měla zpochybňovat, a jedná se tak o nepodloženou spekulaci. Ohledána by mohla být jen jako věc, jako materiální nosič informace, k tomu však nebyl důvod, protože byl dokazován obsah textové a obrazové informace na fotografii (srov. § 53 odst. 6 správního řádu k důkazu listinou). Žalovaný se dostatečně vypořádal rovněž s argumenty, že ze záznamu o přestupku nevyplývá, kdo zařízení nastavil, zda měření provedl proškolený policista, zda přístroj fungoval správně a na jakém místě k měření došlo. Žalovaný správně argumentoval tím, že s ohledem na platnost ověřovacího listu, který byl vystaven k použitému silničnímu rychloměru, nelze mít o přesnosti měření použitého měřidla žádné pochybnosti. Správním spisem je doložena i skutečnost, že měření bylo provedeno policejním orgánem a že radar obsluhovala pprap. P. Žalovaný dále konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že policisté provádějící měření jsou k obsluze radaru odborně vyškoleni a že není důvod pochybovat o opaku. Rovněž chybějící údaj o GPS souřadnicích místa měření podle žalovaného nemůže být indikátorem nefunkčnosti přístroje, jelikož místo měření bylo vyjádřeno v položce určující měřené stanoviště – silnice I/46 ve směru

Soud má však za to, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce týkajícími se okolností svědčících o možném nedodržení návodu k obsluze měřícího zařízení. Žalobce v odvolání vznesl řadu námitek proti postupu při měření rychlosti, který měl být v rozporu s návodem k použití. Namítal, že nebyl proveden žádný důkaz o tom, které vozidlo bylo vlastně měřeno, a poukázal na některé konkrétní důvody, proč mělo být měření provedeno v rozporu s návodem k použití (namítal nesprávnost úhlů měření, nedodržení odstupu od měřeného vozidla, či skutečnost, že uprostřed fotografie je nákladní vozidlo jedoucí v protisměru, zatímco vozidlo žalobce se nachází zcela vpravo na okraji snímku), přičemž vycházel z pořízené fotografie a návodu k použití. Pokud se žalovaný s těmito námitkami týkajícími se nesprávného postupu při měření rychlosti vypořádal tak, že „obviněný nedokládá žádné faktické skutečnosti, které by měly zjištěný stav tak, jak byl zaznamenán pomocí kalibrovaného měřiče rychlosti, zvrátit“ a že „zpochybňovaná jednotlivá technická data s odvoláním se na návod k použití a rozpory s tímto, jenž žalobce odvozuje z pořízené fotografie měřeného vozidla, lze považovat za spekulativní, cílenou a konstruktivní „deformaci“ pořízeného důkazu“, takoveto zdůvodnění podle názoru soudu s ohledem na shora uvedené konkrétní námitky vycházející z porovnání fotografie a návodu k použití nemůže obstát. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, jaké vozidlo bylo měřeno, a to za ne zcela standardní situace, kdy uprostřed snímku je protijedoucí vozidlo, zatímco vozidlo žalobce je zachyceno na fotografii jen částečně v pravé části snímku, a žádným způsobem nevyvrátil ani ostatní konkrétní namítané rozpory měření s návodem k obsluze, které není podle názoru soudu a priori možné považovat za spekulativní; nijak se nevyjádřil rovněž k nutnosti provedení dokazování návodem k obsluze. Soud přitom zdůrazňuje, že podle konstantní judikatury je nutné trvat na kvalitě provedení měření a splnění všech dalších podmínek (správně fungující a kalibrované měřící zařízení, metodika měření, proškolená obsluha a další), přičemž kvalitu měření jsou povinny posuzovat právě správní orgány v řízení o přestupku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz). Každý, kdo je obviněn ze spáchání přestupku, je oprávněn kvalitu provedení důkazního prostředku rozporovat. Takovým postupem jsou totiž zajištěna práva účastníka silničního provozu, aby důkaz o překročení rychlosti byl s to danou skutečnost opravdu osvědčit. Rovněž v rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dostupném na www.nssoud.cz dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že vyjasnění otázky, zda při měření vozidla postupovali policisté v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení, je nutné považovat za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V této souvislosti soud za dostatečné nepovažuje ani tvrzení, že „záznam byl pořízen v automatizovaném režimu, tedy bez zásahu obsluhy v době měření, tudíž není důvodu jakkoli pochybovat o tom, že provedené měření mohlo být ovlivněno neodborným zásahem“, jelikož určité úkony jsou ze strany obsluhy měřícího zařízení jistě třeba v každém případě (minimálně zaměření radaru na konkrétní vozidlo). Neobstojí ani argument, že žalobce měl možnost uplatňované skutečnosti předložit již na místě samotného měření, potažmo zjištění přestupku, a že v odvolacím řízení již tyto skutečnosti nelze objektivně ověřit. S tímto zdůvodněním se soud nemohl ztotožnit. V řízení o přestupku zahajovaném z moci úřední se totiž neuplatní zásada koncentrace řízení a obviněný z přestupku byl nepochybně oprávněn skutečnosti zpochybňující provedené měření namítat jak v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak v řízení odvolacím, přičemž správní orgány byly povinny se s těmito námitkami řádně vypořádat.

Soud proto uzavírá, že námitky týkající se nedodržení předepsaných postupů měření k návodu k použití měřicího přístroje nebyly ze strany žalovaného vypořádány řádně a přezkoumatelným způsobem. Jelikož přitom není úkolem soudu nahrazovat činnost správních orgánů, nezbylo soudu než rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu zrušit. Soud přitom zdůrazňuje, že v této fázi nijak nepředjímá, zda byl skutkový stav správními orgány zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu či nikoliv, popř. zda bylo nezbytně nutné jej doplnit o další důkazy.

Ze shora uvedených důvodů soudu nezbylo než rozhodnutí žalovaného zrušit, a to jednak pro vady řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a jednak z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení za soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a, d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2013 (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, replika) a 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), vše s navýšením o částku odpovídající DPH, tj. celkem 15.342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám právní zástupkyně žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. V dané věci neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. července 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová